

DE SNEEUWMAN,

RIE SMAAL—MEELDIJK

DIE NIET SMELTEN WILDE...

Er stond eens een pracht van een sneeuwpop in een tuin.

Hij was door vier jongens gemaakt. Niet van twee grote ballen en een kleintje, zoals bijna alle sneeuwpoppen! Nee, hij had ook armen, en zelfs handen! Zijn gezicht kon je duidelijk zien. Er stak een flinke neus naar voren en de zwarte kool-ogen zaten precies op hun plaats.

Jan-de-Wind kwam nieuwsgierig op hem toegevoelen.

„Sjonge-jongel!” riep hij, „wat ben jij een mooie pop, zeg! In de hele wereld is niet zoiets moois te zien!”

„Is 't echt waar?” vroeg de sneeuwman en hij stond stijf van verwaandheid.

„Nou ja...” zoemde de wind, om hem een beetje op z'n nummer te zetten, „de witte mutsjes op die dennetjes hier, vind ik bijna net zo mooi.”

„Maar ze zijn niet veel waard,” zei de sneeuwpop minachtend, „blaas er eens tegen!”

En Jan-de-Wind blies tegen de denneboompjes. De witte mutsjes vielen uit elkaar...

„Ha ha!” lachte de sneeuwman, „zie je nu wel!”

„Wacht maar, mannetje!” bulderde Jan-de-Wind, want hij kon die verwaandheid niet uitstaan, „als Vadertje-Zon mij wegstuurt en ik ga uit het Zuiden blazen, ben jij zo gesmolten!”

De sneeuwman zag wit van schrik. „Ik wil niet smelten!” riep hij, „ik ben veel te mooi om in een plas modder te veranderen!”

Jan-de-Wind kreeg medelijden. „Nou, het zal aan mij niet liggen, hoor!” suste hij, „voorlopig zit ik in het Noorden en zolang blijf jij stevig en hard.”

De sneeuwman wilde net Jan-de-Wind bedanken, toen hij plotseling de jongens in de gaten kreeg. Hij zweeg en stond zo recht als een kaars.

Het waren wel een stuk of zes, zeven jongens. „Ai, wat een mooie!” riep er een.

„Die hebben we zelf gemaakt,” zeiden de vier broertjes, die er ook bij waren.

De sneeuwman verroerde geen vlok. Hij hield stevig de pijp in z'n mond en keek donker.

Een van de jongens lichte plagend z'n hoed er af, maar de anderen zetten hem gauw weer op.

„Blijf af!” riepen ze.

„Hij heeft echte vingers,” wees één van de broertjes.

Toen kwam de vader er bij. Hij knikte goedkeurend naar de pop en zei: „Bravo jongens! Mooi gedaan!”

Ja, de sneeuwman werd hoe langer hoe verwaander.

Maar o wee! Daar kwamen nog meer jongens. Ze riepen: „Laten we die sneeuwpop bekogelen!”

Toen namen ze sneeuw van de straat en maakten er stevige ballen van.

Rrrrrrtsj! Rrrrrrtsj! ging het tegen zijn rug, zijn hoofd, zijn armen... Hij deed bijna zijn ogen dicht van angst. Gelukkig kwam de vader naar buiten en riep: „Niet doen jongens! Da's flauw!”

Hij kwam er zonder kleerscheuren af. Alleen een heel klein kultje in zijn schouder, maar dat was dan ook alles!

Toen het donker werd kwamen de sneeuw-kabouters naar hem toe. Zij behoorden bij de lijfwacht van de Sneeuwkoningin, maar ze hadden een nacht vrij.

Het waren deftige heertjes! Ze droegen een witte pels over hun rode jasjes en een rand bont langs hun oranje-rode puntmutsen. Met groot plezier kwamen ze op de sneeuwman afstuiven. Ze gingen in een kring om hem heen staan en keken vol bewondering naar hem op.

De sneeuwman stond statig op hen neer te zien. „Hebben jullie vrij vannacht?” vroeg hij uit de hoogte.

„Ja-ja!” giechelde er een, want ze werden een beetje verlegen van hem.

De oudste kabouter schraapte zijn keel en begon een toespraak te houden:

„Jan-de-Wind vertelde ons, dat er zo'n prachtige sneeuwman stond in de derde tuin van de mensen. Hij bracht ons een bezoek, weet u, toen we voor het paleis stonden en ons een beetje verveelden. We hebben hem net zo lang gesmeekt, tot hij ons op z'n rug nam en ons hierheen bracht!"

„Ik vind het heel aardig, dat jullie hier gekomen bent," zei de sneeuwman minzaam.

„Zullen we iets voor je zingen?" piepte een jonge kabouter, die wat vrijmoediger was dan de anderen, „of zullen we een dansje doen?"

„Eerst zingen en dan dansen!" commandeerde de mooie sneeuwman.

Ze zongen toen zo prachtig, dat hij zijn tranen in moest slikken. Daarna dansten ze hand-in-hand.

O, het was net een sprookje!

Moeke-Maan strooide haar licht dwars door de lucht naar beneden. Nu leek de sneeuwman van zilver en de kabouters dansende vlammetjes. Hun oranje mutsjes wipten op-en-neer.

De sterren keken hun ogen uit. Eén sterretje wilde mee gaan doen. Ze nam een grote sprong, maar kwam aan de verkeerde kant van de wereld terecht.

Jan-de-Wind brulde van plezier, zodat de pannen bijna van de mensen-daken afrolden en de schoorstenen rammelden.

De oudste kabouter keek naar de maan en riep verschrikt: „Als we niet dadelijk naar het paleis terugkeren, zit er wat voor ons op!"

Ze namen één voor één afscheid, als goede vrienden. Een ondeugend kabouteretje riep: „Niet te gauw smelten hoor! Dan komen we nog eens terug!"

De sneeuwman vond het niet prettig om aan die smelterij herinnerd te worden. Er kwam een wolk boven zijn voorhoofd en hij keek boos naar een grote sneeuwbal, die twee tuinen verder lag.

„Zó een kan gerust smelten," mopperde hij, „daar is niets aan verknoeid! Maar Ik, mooie Man!"

Toen het helemaal dag was en de jongens naar school waren, kwam Pa-Zon naar hem kijken.

„Zo mannetje, sta je daar nog steeds," zei hij, en streek langs de rug en de neus van de sneeuwman. Die kreeg het zo benauwd, dat het water met straaltjes langs zijn wangen liep. Ook voelde hij, dat zijn rug vochtig werd.

Maar Jan-de-Wind troostte: „Huil maar niet, mooie sneeuwpop! Zo lang ik in het Noorden zit, behoef je niet ongerust te zijn!" En hij blies met zijn ijs-koude adem de druppels weer droog.

Een dag later stuurde Pa-Zon hem met een grote omweg naar het Zuiden. Jan-de-Wind bromde wel van spijt, maar wat hielp het?

Toen pakte Pa-Zon de mooiste sneeuwman van de wereld met allebei z'n handen beet en maakte hem kleiner en kleiner.

De jongens wezen naar z'n ene koon, die helemaal gezakt was, en riepen: „Kijk es! Hij heeft kiespijn!"

Zijn ene oog rolde over zijn handen op de grond. Met het andere oog keek hij naar de sneeuwbal, die twee tuinen verder lag.

Wanhopig riep hij: „Ach Vadertje-Zon! Een volgend keer wil ik liever een sneeuwbal zijn, zoals dié daar! Want als je zo mooi bent, is het veel erger om te smelten!"

En langzaam veranderde hij in een modderplasje.

Hersen Gymnastiek

ANTWOORDEN OP DE VRAGEN UIT HET OCTOBER-NUMMER

- 81. De 3e Dinsdag in September.
- 82. Opening van de zitting der Staten-Generaal.
- 83. Nathanael.
- 84. Boaz.
- 85. Pyreneën.
- 86. Washington.
- 87. Wellington.
- 88. Vrede van Munster.
- 89. Ronde Tafel Conferentie.
- 90. Majoor Flinterman.

NIEUWE VRAGEN - WIE WEET HET?

- 91. Wie was de zonnekoning?
- 92. In welke jaren was ons land een deel van Frankrijk?
- 93. Hoeveel windstreken heeft een kompas?
- 94. Wat is de grootste kathedraal ter wereld?
- 95. Wie was de grote heiden-apostel?
- 96. Waarmee begint de geschiedenis van de Chr. Kerk?
- 97. Welke keizer van Rome vervolgde het hevigst de Christenen?
- 98. Tegen welke berg bleef de ark van Noach rusten?
- 99. Wat betekent „Genesis"?
- 100. Wat wordt er bedoeld met de K.N.A.C.?

A. WILDEMAN

De antwoorden op deze vragen worden in het volgende nummer afgedrukt. Men behoeft de antwoorden dus niet op te sturen.

Heb je dié al gehoord?

HOE 'T KWAM

Moeder: „Hoe komt het, dat je hand bloedt, Wim?"

Wim: „Och, door die akelige scherpe tanden, die Kees Krom daar straks nog in zijn mond had."

HET GERAAMTE

Onderwijzer: „Dit is het geraamte van een vogel, Frits, en wel van wat voor een?"

Frits: „Van een dooie, meester!"